

[Statsministeren.]

inden for fællesskabet. Forordningen indeholder regler, der skal sikre de såkaldte vandrede arbejdstageres sociale rettigheder, selv om de ikke er statsborgere i den stat, hvor de arbejder. Forordningen bestemmer, at arbejdstageren kun skal være omfattet af de sociale sikringsordninger i ét land, nemlig som hovedregel i det land, hvor han arbejder.

Da forordningen også omfatter grænsearbejdere, dvs. arbejdstagere, der bor i ét land og arbejder i et andet land, betyder denne hovedregel, at også grænsearbejderne normalt skal være omfattet af den sociale sikringslovgivning i det land, hvor de arbejder, og med dette udgangspunkt indeholder forordningen en række detailregler vedrørende sygesikring, ulykkesforsikring, børnetilskud, arbejdsløshedsbidrag osv.

Hvad angår beskatningsforholdene for arbejdere i grænselandet, skal jeg henvise til den dobbeltbeskatningsoverenskomst, som har eksisteret siden 1962 imellem Danmark og Tyskland. Ifølge denne overenskomst beskattes arbejdsindkomster som hovedregel af det land, hvor arbejdet udføres, selv om arbejdstageren har bopæl i et andet land, og der er ikke i forbindelse med vores indtræden i EF sket nogen ændring i denne dobbeltbeskatningsoverenskomst, som i øvrigt svarer til de overenskomster, vi i Danmark har med en række andre lande.

Som det fremgår, er regeringen opmærksom på de problemer på det sociale og skattemæssige område, som det ærede medlem peger på, og jeg tilføjer, at man nøje følger udviklingen med henblik på at løse konkrete problemer, som måtte opstå.

Jes Schmidt (CD):

Jeg takker statsministeren for svaret.

De forordninger, som den højtærede minister henviste til, er os selvfølgelig bekendt i grænselandet, men alligevel består de vanskeligheder, som jeg her kun kunne strejfe ganske kort, og mit tillægsspørgsmål skal da være, om man på grund af det, jeg henviste til, vil undersøge, om der ikke dog findes grundlag for, at man optager en undersøgelse af forholdene dernede, eventuelt i forbindelse med arbejdsformidlingen, som har et stort materiale om dette problem, og undersøge, om det alligevel ikke er påkrævet,

at man optager en forhandling også med partneren syd for grænsen.

Statsministeren (Poul Hartling):

Der ligger i det tilsagn, jeg gav, naturligvis, at vi vil se på alle de problemer, der måtte opstå af konkret art, men jeg bliver nok nødt til at sige, at da vi indmeldte os i EF, var formålet med vore aftaler og med forordningen, at vi ville koordinere EF-staternes sociallovgivning, men vi har ikke sagt, at vi ville harmonisere den. Vi har altså ikke givet noget tilsagn om, at vores sociallovgivning på alle områder nøjagtigt skulle følge de andre EF-landes; derfor vil der nok på forskellige områder være forskel i satser og forskel i betingelser, og det vil naturligvis mærkes særligt for en grænsearbejder, der bor i ét land og arbejder i et andet, hvad enten det er nord eller syd for grænsen.

Vi kan nok ikke ganske undgå, at der opstår problemer, men vi skal gøre, hvad vi kan for at løse dem på det konkrete felt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Fuglsang (DKP) til miljøministeren:

„Hvad agter ministeren at gøre for at begrænse den forurening af Køge Bugt, som finder sted fra Junckers Savværk — således at miljøstyrelsens krav om, at spildevandet pr. 1. august 1975 skal være rensat for 95 pct. af dets nuværende indhold af træfibre, og at 85 pct. af den opløste forurening i spildevandet elimineres inden udgangen af 1977, opfyldes og eventuelt opfyldes før 1977?“

(Spm. nr. 84).

Skriftlig begrundelse.

Den nordiske konvention om miljøbeskyttelse, Øresundsaf-talen, de kommunale og private rensningsarbejder, forekommer at være luksusforanstaltninger på baggrund af den forurening, som enkelte industri-virksomheder har lov at foretage.

Det totale biologiske iltforbrug fra spildevandet, der ledes direkte ud fra Junckers cellulosefabrik til Køge Bugt, udgør 750.000 personækvivalenter, og COD (bicromat) udgør i sortlud 92.500 mg pr. l. I modsætning hertil kan nævnes det eksisterende